

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zastoupen JUDr. Martinem Janouškem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha, proti žalovanému: **ministr vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, **za účasti**: JUDr. Martina Děvěrová, MPA, nar. 3. 7. 1968, bytem Miloše Havla 1246/3, Praha 5, zastoupena Mgr. Alenou Žežulkovou, advokátkou se sídlem Vodičkova 682/20, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, č. j. 8 A 161/2018 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Mgr. Lubomír Metnar jako (tehdejší) ministr vnitra udělil dne 21. 6. 2018 souhlas s odvoláním osoby zúčastněné na řízení z funkce ředitelky Magistrátu hlavního města Prahy podle § 72 odst. 3 písm. b) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o HMP“), dle kterého primátor hlavního města Prahy *po předchozím souhlasu ministra vnitra* jmenuje a odvolává ředitele Magistrátu hlavního města Prahy.

[2] Osoba zúčastněná na řízení podala proti souhlasu Mgr. Lubomíra Metnara rozklad. O rozkladu bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 29. 8. 2018, č. j. MV-93636-3/SO/2018, kterým (nový) ministr vnitra Jan Hamáček souhlas zrušil a řízení o něm zastavil (výrok I) a prohlásil, že souhlas ministra vnitra s odvoláním osoby zúčastněné na řízení z funkce ředitelky Magistrátu hlavního města Prahy nebyl udělen (výrok II).

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí o rozkladu žalobou. Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) žalobě vyhověl, rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ztotožnil se s žalobcem v tom, že souhlas ministra vnitra podle § 72 odst. 3 písm. b) zákona o HMP nemá povahu rozhodnutí dle § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) vydávaného v řízení podle části druhé a třetí tohoto právního předpisu. Nezakládá, nemění, neruší ani závazně nedeklaruje práva a povinnosti konkrétních osob. K přímému dotčení práv a povinností v konstitutivním smyslu dochází v případě ředitele Magistrátu hlavního města Prahy až jeho samotným odvoláním z funkce. Městský soud však připustil, že v případě vyslovování ne/souhlasu dochází k určitému formálnímu postupu, jehož účelem je ověření podmínek pro odvolání ředitele magistrátu zakotvených v § 12 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o úřednících“). Daný proces je přitom završen vydáním odůvodněného písemného ne/souhlasu. Z uvedeného soud dovodil, že souhlas je tzv. jiným správním úkonem podle části čtvrté správního řádu. Proti takovému úkonu však nelze brojit odvoláním (rozkladem). Žalovaný proto v nynější věci neměl o rozkladu podaném osobou zúčastněnou na řízení věcně rozhodnout, nýbrž měl tento zamítnout pro nepřipustnost dle § 92 odst. 1 správního řádu. Soud proto napadené rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dodal, že tím, že o udělení souhlasu není vedeno správní řízení, nedochází ke zkrácení možností procesní obrany zainteresovaných stran. Odvolaný ředitel se může obrátit na civilní soud s pracovněprávní žalobou. Hlavní město Praha se může v případě nesouhlasu s postupem ministra vnitra obrátit na správní soud.

III.

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) proti rekapitulovanému rozsudku městského soudu brojil kasační stížností. S poukazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 24. 10. 2019, č. j. 52 A 116/2018 - 48, na správní praxi a na komentářovou literaturu týkající se § 61 odst. 3 písm. b) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „krajské zřízení“) dovozoval nesprávnost závěrů městského soudu vedoucích ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Dále tvrdil, že *„k zajištění ochrany řádného výkonu činnosti a práv takto vysoce postavené úřední osoby (vedoucího úřadu), která může být vystavena politickým tlakům, je třeba jí umožnit plnou ochranu prostřednictvím řádného posouzení naplnění zákonných důvodů pro odvolání podle § 12 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb.“*. Dle stěžovatele je taktéž podstatné, že v případě přijetí výkladu městského soudu by došlo k zásadnímu a nepřipustnému omezení práva účastníků řízení na podání opravného prostředku ve správním řízení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s argumenty vznesenými stěžovatelem nesouhlasí. Krajský soud posoudil věc správně a své závěry řádně odůvodnil. Vypořádal se přitom i se stěžovatelem odkazovaným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích. Souhlas s odvoláním ředitele magistrátu dle žalobce nezakládá, nemění, neruší ani závazně nedeklaruje práva a povinnosti hlavního města Prahy či práva a povinnosti osoby zúčastněné na řízení. Existence správní praxe sama o sobě nesvědčí o správnosti a zákonnosti daného postupu. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že odvolanému řediteli by nebyla při přijetí výkladu městského soudu poskytnuta odpovídající právní obrana. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

pokračování

[6] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispozitivní. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a na něj navazující judikaturu). Nyní posuzovaná kasační stížnost je do jisté míry stručná a povšechná. Je v ní vyjádřen v zásadě obecný nesouhlas s argumentací městského soudu, který je podepřen primárně o rozsudek jiného krajského soudu, o správní praxi a o komentářovou literaturu (k jinému zákonnému ustanovení).

[10] Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uplatněných v § 103 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na argumentaci uplatněnou v kasační stížnosti připadá do úvahy důvod uvedený pod písmenem a) označeného ustanovení. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[11] Obecně vzato možno konstatovat, že nesprávné právní posouzení se může vyskytovat v zásadě ve třech formách. Předně může jít o situaci, kdy správní orgán na zjištěný skutkový stav aplikuje jinou právní normu, než kterou aplikovat měl. Další formou nesprávného právního posouzení je situace, v níž správní orgán naopak neaplikuje tu právní normu, kterou aplikovat ve skutečnosti měl. Konečně se může toto pochybení správního orgánu spočívat v tom, že správní orgán sice zvolí a aplikuje správnou právní normu, ale chybně ji vyloží (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 Afs 1/2009 - 48, ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011 - 124).

[12] V dané věci městský soud posuzoval na podkladě žaloby povahu souhlasu ministra vnitra dle § 72 odst. 3 písm. b) zákona o HMP. Dospěl k závěru, že souhlas je tzv. jiným správním úkonem podle části čtvrté správního řádu (a nikoliv rozhodnutím dle § 9 a § 67 správního řádu vydávaného v řízení podle části druhé a třetí tohoto právního předpisu).

[13] Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasační argumentace (kterou je vázán – viz výše) důvod k přehodnocení uvedeného nosného závěru městského soudu.

[14] Podle § 72 odst. 3 písm. b) zákona o HMP: *Primátor hlavního města Prahy po předchozím souhlasu ministra vnitra jmenuje a odvolává ředitele Magistrátu hlavního města Prahy; jmenování nebo odvolání ředitele Magistrátu hlavního města Prahy bez předchozího souhlasu ministra vnitra je neplatné.*

[15] Podle § 9 správního řádu: *Správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci proklaňuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.*

[16] Dle § 67 odst. 1 správního řádu: *Rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci proklaňuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.*

[17] V části čtvrté správního řádu (§ 154 a násl. správního řádu) je pak upraveno vydávání tzv. jiných správních úkonů (aktů), které zejména po formální stránce nejsou rozhodnutími dle § 9 a násl. správního řádu. Za jiné správní úkony správní řád uvádí vyjádření, osvědčení, ověření nebo sdělení. Tímto výčtem však není okruh jiných úkonů vyčerpán. Může se jednat o stanoviska, posudky, registrace, vyrozumění, ale i souhlasy (srov. Průcha, P. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. 4. aktual. a doplněné vyd., Leges, Praha 2019; Fiala Z. a kol. *Správní řád. Praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha, 2020, komentáře k § 154 správního řádu).

[18] Městský soud v rozsudku akcentoval, že předmětný souhlas je specifickým institutem. Při vydávání souhlasu na sebe totiž naráží veřejné a soukromé právo a zároveň státní správa s územní samosprávou. Jedná se o formu správního dozoru spočívajícího v tom, že orgán státní správy (ministr vnitra) vyslovuje souhlas s jednáním územního samosprávného celku (hlavního města Prahy) v pracovněprávní oblasti (jmenování či odvolání ředitele Magistrátu hlavního města Prahy). Pro posouzení povahy souhlasu je přitom nutné se zabývat jeho materiální povahou a účelem jeho vydání, zejména tím, zda zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva a povinnosti konkrétních osob (viz § 9 a § 67 odst. 1 správního řádu). Touto optikou je nutno dospět k závěru, že souhlas ministra vnitra představuje „pouhý“ konfirmační akt o (ne)naplnění zákonem stanovených podmínek pro jmenování či odvolání ředitele magistrátu. Je zhmotněním dozorové pravomoci ministra vnitra a představuje právně relevantní předpoklad pro soukromoprávní jednání činěné v oblasti územní samosprávy. Vydání nesouhlasu však samo o sobě autoritativně nezakládá, nemění ani neruší práva a povinnosti hlavního města Prahy nebo ředitele Magistrátu hlavního města Prahy, ani tyto závazně nedeclaruje. K přímému dotčení práv a povinností ředitele v „konstitutivním“ smyslu dochází až jeho odvoláním z funkce. Městský soud zdůraznil i to, že uvedený závěr neodebírá dotčeným stranám možnost adekvátní procesní obrany. Městský soud dále akcentoval i důsledky opačného výkladu vedoucí k faktické nemožnosti odvolání ředitele (bliž viz bod 61 rozsudku městského soudu). Soud proto uzavřel, že souhlas není správním rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu. Nebyl však ani názoru, že by se mělo jednat o faktický úkon, na který se správní řád vůbec neaplikuje. Souhlas je dle městského soudu nutno vyhodnotit jako tzv. jiný správní úkon podle části čtvrté správního řádu. V případě souhlasu dochází k určitému formálnímu postupu, jehož cílem má být ověření existence podmínek pro jmenování/odvolání ředitele magistrátu. Tento proces by pak měl být završen vydáním písemného (ne)souhlasu. V takovém případě je nutné s odkazem na § 158 odst. 1 a § 177 odst. 2 správního řádu postupovat dle části čtvrté správního řádu, která upravuje vydávání tzv. jiných správních úkonů.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti nepředložil žádnou argumentaci, která by měla potenciál zpochybnit uvedené závěry.

[20] Stěžovatel svůj závěr o povaze souhlasu ministra vnitra opírá o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 24. 10. 2019, č. j. 52 A 116/2018 - 48,

pokračování

a o komentářovou literaturu k ustanovení § 61 odst. 3 písm. b) krajského zřízení. Přehlíží však, že městský soud daný rozsudek i komentářovou literaturu ve svém rozsudku neopomněl. Na tyto explicitně odkázal (body 46, 47 a 54 rozsudku) a následně adekvátně argumentačně podepřel, z jakého důvodu jejich závěry ohledně toho, že souhlas ministra vnitra je správním rozhodnutím, nepřevzal. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud s argumentací městského soud ztotožnil. Nejvyšší správní soud dodává, že předmětný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích se primárně zabýval jinou právní otázkou [nikoliv povahou souhlasu dle § 72 odst. 3 písm. b) zákona o HMP], přičemž v jeho textu nelze nalézt ucelenou a přesvědčivou argumentaci stran otázky povahu daného souhlasu. Komentářová literatura akcentovaná stěžovatelem se pak rovněž výslovně nezabývá výkladem § 72 odst. 3 písm. b) ZHMP, nýbrž výkladem § 61 odst. 3 písm. b) krajského zřízení, resp. výkladem § 103 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Lze dodat, že v další relevantní literatuře lze nalézt i závěry od závěrů komentářové literatury ke krajskému zřízení odlišné [viz např. DĚVĚROVÁ, M., HAVEL, T., MAŘÍK, R., RADOŠINSKÝ, A. (2018). *Zákon o hlavním městě Praze: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI; či CHRÁSTKOVÁ, K. *Jaká je povaha souhlasu ředitele krajského úřadu se jmenováním nebo odvoláním tajemníka obecního (městského) úřadu?*. Právní rozhledy, 2010, č. 11, s. 407-409]. Nejvyšší správní soud dodává i to, že neshledává důvod k vydání předmětného souhlasu ve správním řízení s poukazem na možné dotčení samosprávy. Z právního řádu neplyne, že by každý úkon dotýkající se samosprávy měl být činěn ve formě správního rozhodnutí vydávaného v klasickém správním řízení. Jinak řečeno, z právní úpravy nevyplývá, že by možnost zásahu do samosprávy determinovala povahu řízení, v němž má být souhlas vydán. Takto právní úprava koncipována není. Výklad městského soudu přitom umožňuje ochranu práva žalobce na samosprávu. Žalobce se může v případě nesouhlasu s postupem ministra vnitra obrátit na správní soud postupem dle soudního řádu správního (srov. i rozsudek městského soudu). V souvislosti s výkladem stěžovatele nelze nezmínit ani praktické důsledky spojené s vydáváním souhlasu formou správního rozhodnutí vydávaného ve správním řízení. Aplikace veškeré právní úpravy správního řízení zakončeného správním rozhodnutím (s nutností vydání oznámení o zahájení řízení, seznámením se s podklady rozhodnutí, s možností podávání řádných opravných prostředků atp.) by proces udělování souhlasu učinila do jisté míry těžkopádným, a dokonce by mohla vést až k uplynutí lhůt k odvolání předmětného úředníka. Výklad zastávaný stěžovatelem by tak v konečném důsledku šel i proti účelu a smyslu právní úpravy. Ta brání nekontrolovanému odvolání ředitele Magistrátu hlavního města Prahy primátorem hlavního města Prahy; opravňuje primátora hlavního města Prahy jmenovat a odvolávat ředitele Magistrátu hlavního města Prahy pouze se *souhlasem* ministra vnitra. Zákon však explicitně nestanoví, že by takový *souhlas* měl být vydáván v klasickém správním řízení a ani Nejvyšší správní soud neshledává k takovému postupu žádný rozumný důvod. Výklad městského soudu naopak vede ke smysluplnému a rozumnému uspořádání vztahů, a to při plném dodržení soudní ochrany všech dotčených subjektů. Jak již bylo výše uvedeno, hlavní město Praha se může proti postupu ministra vnitra při ne/udělení souhlasu brojit správní žalobou. Odvolaný ředitel pak může svoji procesní obranu směřovat do civilního soudního řízení. Za této situace by se poskytnutí možnosti podat rozklad a následně případně i správní žalobu a kasační stížnost jevilo i jako neekonomické a nehospodárné dublování právní ochrany.

[21] Pokud pak stěžovatel návazně tvrdil, že „*ke zajištění ochrany řádného výkonu činnosti a práv takto vysoce postavené úřední osoby (vedoucího úřadu), která může být vystavena politickým tlakům, je třeba jí umožnit plnou ochranu prostřednictvím řádného posouzení naplnění zákonných důvodů pro odvolání podle § 12 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb.* (tj. zákona o úřednících – poznámka Nejvyššího správního soudu)“, je nutno jej odkázat na skutečnost, že z rozsudku městského soudu neplyne, že by v rámci vyslovování ne/souhlasu snad nemělo docházet k přezkoumání naplnění podmínek dle § 12 odst. 1 zákona o úřednících. Městský soud naopak v rozsudku explicitně (a opakovaně) konstatoval, že ministr vnitra má při postupu podle § 72 odst. 3 písm. b) zákona o HMP posoudit právě to, zda okolnosti, pro které má být daná osoba odvolána, splňují podmínky podle § 12

odst. 1 zákona o úřednících. K tomu zdejší soud odkazuje na body 53, 54 či 63 rozsudku městského soudu: „*ministr vnitra (či ředitel krajského úřadu) přezkoumává, zdali okolnosti, pro něž má být daný úředník odvolán, naplňují důvody dle § 12 odst. 1 zákona o úřednících a měl by se vyslovit, se kterými důvody pro odvolání vyslovuje (ne)souhlas [...] ministr vnitra před vydáním souhlasu prověřuje, zdali byly naplněny důvody pro odvolání ředitele Magistrátu, aby následně vydal souhlas či nesouhlas s jeho odvoláním z funkce. Těžko si představit situaci, kdy by souhlas či nesouhlas byly vydány bez předchozího přezkumu, neboť by se tím tento institut stal bezvýznamnou formalitou*“.

[22] Ani obecné tvrzení, že „*ve správní praxi má vyslovování souhlasu ředitele krajského úřadu se jmenováním a odvoláním tajemníka obecního úřadu standardně formu správního rozhodnutí*“ nevyvolává nezákonnost rozsudku městského soudu. Předně je opětovně nutno zdůraznit, že se má jednat o správní praxi k jinému zákonnému ustanovení, přičemž stran v dané věci aplikovaného ustanovení stěžovatel netvrdil a nedoložil, že by se skutečně jednalo o jednoznačnou a konstantní správní praxi. Nadto, jak vyplývá z rozsudku městského soudu, právní úprava neukládá povinnost udělovat souhlas ve formě správního rozhodnutí vydávaného ve správním řízení, a jen stěží tak mohla založit legitimní očekávání. Legitimní očekávání obecně mohou založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích, tedy *secundum et intra legem*, nikoli *contra legem*, a s ohledem na princip enumerativnosti státních pretenzí, resp. legality výkonu veřejné moci ani *praeter legem* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 As 59/2018 - 75).

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalobce (hlavní město Praha) je veřejnoprávní korporací disponující dostatečným odborným aparátem schopným jej zastoupit v nynějším řízení (ač toto je skutečně do jisté míry specifické, jak žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti připomíná). Náklady vynaložené na zastoupení advokátem proto nelze považovat za náklady účelně vynaložené.

[25] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Ostatně, osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu